

Tsunami, Miracle Jasmine

“ออสเตรเลีย”

ในอดีตคือดินแดนอันไกลโพ้นและลึกลับ เป็นจุดหมายอีกที่หนึ่งที่นักเดินเรือจากยุโรปในยุคล่าอาณานิคมรู้จักไม่มากนัก เพราะสภาพภูมิประเทศที่กว้างใหญ่และความแปรปรวนของคลื่นลมในมหาสมุทรโดยรอบ ปัจจัยเหล่านี้ไม่เอื้ออำนวยให้นักเดินทางใช้เป็นพิภพที่มุ่งหน้ามาครอบครองดินแดนทางตอนใต้นี้ให้ตกอยู่ใต้อาณานิคม

เรื่องราวความลึกลับของเกาะ มาจากเรื่องเล่าที่พูดคุยกันในหมู่ชาวทะเลลึกลับเรือถึงดินแดนอีกฟากหนึ่งของมหาสมุทรแปซิฟิก แนวหินปะการัง 2,300 กิโลเมตร ที่ทอดตัวยาวตามแนวฝั่งทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของตัวเกาะ จนเกือบไปจรดถึงปาปัวนิวกินี ทำให้นักเดินเรือเซย์ดขยาดไม่อยากเข้าใกล้ เหล่านักเดินเรือจึงใช้ส่วนพื้นที่ริมชายฝั่งของเกาะอีกด้าน เป็นเพียงที่แวะพักในช่วงหน้ามรสุมเพื่อมุ่งหน้าต่อไปยังอินเดียหรือแอฟริกาใต้

ใน ค.ศ. 1453 หลังจากเส้นทางการค้าบนบก ซึ่งเชื่อมต่อระหว่าง
ชาติตะวันตกและตะวันออก ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาวมุสลิม
เกือบทั้งหมด เหล่าชาติยุโรปตะวันตกอื่น ๆ จึงเริ่มมองหาเส้นทาง
การค้าของตัวเอง โดยการเริ่มต้นออกสำรวจและครอบครอง
อาณาจักรอันไกลโพ้นทางทะเล เมื่อความพร้อมของกองทัพเรือ
และความสามารถของผู้คุมเรือมีครบ ยุคแห่งลัทธิจักรวรรดินิยม
จึงเริ่มต้นขึ้นในคริสต์ศักราช 15

การเดินทางเรือเพื่อออกสำรวจทางทะเลในช่วงแรก มีจุดหมายหลัก
เพื่อผูกขาดการค้าขายกับดินแดนที่ตกอยู่ใต้อาณานิคม แต่
หลังจากการค้นพบทรัพยากรธรรมชาติแร่หินรวมถึงทองคำที่มีค่า
และยังเป็นแหล่งผลิตผ้าไหมและเครื่องเทศ ซึ่งเป็นที่ต้องการ
อย่างยิ่งในตลาดยุโรป เป้าหมายของการครอบครองอาณาจักร
โพ้นทะเล จึงกลายมาเป็นการแผ่ขยายรวมอาณาจักรเข้าอยู่
ภายใต้การปกครองของชาติตนไปโดยปริยาย

โปรตุเกสและสเปน เป็นสองชาติแรกที่แข่งขันกันยึดครองดินแดน
ทางน่านน้ำ การปะทะกันบ่อยครั้งจึงต้องทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อ

ยุติปัญหาความขัดแย้ง โดยตกลงให้โปรตุเกสทำการออกสำรวจทะเลด้านทางตะวันออกของเส้นเมริเดียนที่ 51 ส่วนชาติสเปนสำรวจทางตะวันตกคือเริ่มต้นตั้งแต่มหาสมุทรแอตแลนติก

การเริ่มต้นลัทธิอาณานิคมทางทะเลนี้ ส่งผลอย่างเด่นชัดให้สเปนและโปรตุเกสเจริญมั่งคั่ง และมีอำนาจเหนือหลายชาติในแถบเดียวกัน จึงเป็นแบบอย่างให้ชาติอื่น ๆ เริ่มต้นอย่างจริงจังที่จะสร้างกองทัพเรือที่เข้มแข็ง และเร่งออกสำรวจเส้นทางเดินเรือไปยังดินแดนที่ห่างไกลออกไป

ในเวลาต่อมาอังกฤษเป็นอีกประเทศหนึ่งที่รุ่งเรืองจากการผูกขาดการค้าขายกับอินเดีย และเกาะชวา แต่ก็ยังไม่ทำให้ราชสำนักอังกฤษพอใจ จากหลักฐานแผนที่วาดที่ได้ปะติดปะต่อเข้ารวมกันบวกกับคำบอกเล่าของนักเดินเรือรุ่นก่อน ที่กล่าวขานถึงเรื่องความเชื่อที่ว่า นอกจากทวีปยุโรปและเอเชียที่แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่อยู่ทางด้านเหนือของเส้นศูนย์สูตรแล้ว ยังมีทวีปอันกว้างใหญ่อีกทวีปหนึ่งอยู่ทางด้านใต้ ที่เรียกกันว่า

“Terra Australis Incognita หรือ ดินแดนทางใต้ที่ไม่รู้จัก”

หลักฐานการค้นพบออสเตรเลียในอดีต เริ่มต้นจากชาวฮอลันดา เป็นชนชาติแรก ที่ขึ้นฝั่งทางตะวันตกของเกาะในปี ค.ศ. 1606 พื้นที่ในเขตตะวันตกนี้จึงถูกเรียกว่า New Holland และต่อด้วยการมาเยือนของนักเดินเรืออีกหลายสัญชาติ แต่ก็ยังไม่มีใคร พิสูจน์ได้ถึงการมีอยู่จริงของ “Terra Australis Incognita”

จนกระทั่งต่อมาใน ค.ศ.1770 เจมส์ คุก ชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นทั้งนักสำรวจ นักเดินเรือและผู้เชี่ยวชาญการเขียนแผนที่ ล่องเรือออกจากสหราชอาณาจักรเพื่อข้ามมหาสมุทรแปซิฟิก ในการเดินเรือ ครั้งนั้น มีเหตุผลหลักเพื่อออกสำรวจวงโคจรของดาวศุกร์ภายใต้ วงแหวนดวงอาทิตย์จากซีกโลกใต้ แต่ยังมีภารกิจลับต้องทำให้กับ หน่วยทหารเรืออังกฤษอีกอย่างก็คือ การเดินทางไปยังซีกโลกใต้ เพื่อค้นหา Terra Australis Incognita

เมื่อเรือมาถึงอีกฝั่งของมหาสมุทรแปซิฟิกแล้ว James Cook ได้ใช้ หมูเกาะตาฮิติ เพื่อเป็นฐานในการสำรวจวงโคจรของดาวศุกร์ จนกระทั่งภารกิจเสร็จลุล่วง เขาได้พาเรือมุ่งหน้าต่อไปยังดินแดน

แบชพิกตอนใต้ ทำการสำรวจและเขียนแผนที่นิวซีแลนด์โดยรอบ ทั้งเกาะเหนือและเกาะใต้ หลังจากนั้นมุ่งหน้าออกทางทิศ ตะวันตกเฉียงเหนือของนิวซีแลนด์

คำนวณจากทิศทางเดินของดวงอาทิตย์และเส้นละติจูดเส้นเดียว กับแนวเกาะนิวซีแลนด์ จุดหมายสู่มหาสมุทรอินเดียทิศตะวันตก เบื้องหน้า น่าจะเป็นปลายแหลมทางตอนใต้ของทวีปแอฟริกาได้ Cape of Good hope และเป็นเหมือนสัญลักษณ์ที่จะนำทางกลับบ้าน

แต่หลังจากข้ามทะเล Tasman เรือกลับนำ James Cook and ลูกเรือบนเรือ HMS Endeavour มายังดินแดนใหม่ที่ยังไม่เคยมีใครค้นพบ ด้านตะวันออกของเกาะออสเตรเลียในปัจจุบัน

James Cook และลูกเรือขึ้นฝั่งที่ Botany Bay ซึ่งปัจจุบันอยู่ใกล้กับนครซิดนีย์เมืองหลวงของประเทศออสเตรเลีย เขาได้ทำการสำรวจพื้นที่รอบ ๆ ชายฝั่งตะวันออกและบางส่วนของพื้นที่ด้านใน เกาะ แต่ในระหว่างนั้นกลับประสบปัญหาต่อต้านอย่างหนักจากชาวพื้นเมืองอะบอริจินซึ่งไม่ต้อนรับคนจากโลกภายนอก เขาใช้

เวลาไม่กี่เดือนเขียนแผนที่ในแถบนั้นได้สำเร็จ ก่อนที่จะนำเรือออกจากฝั่ง พร้อมกับเรียกชื่อดินแดนแห่งใหม่นี้ว่า New South Wales ประกาศเป็นเขตอาณานิคมของสหราชอาณาจักรนับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

James Cook เดินทางกลับถึงบ้านเกิดในปีถัดไป การเดินทางข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกครั้งนี้ ทำให้ค้นพบบางส่วนของดินแดนตอนใต้แห่งใหม่ Australis ซึ่งนั่นเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้ James Cook ตัดสินใจออกเรือข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกอีกครั้งในเวลาต่อมา

แต่จุดเริ่มต้นที่ทำให้ดินแดนที่สวยงามแห่งนี้เปลี่ยนไปตลอดกาลคือวันที่ 26 มกราคม ค.ศ.1788 หลังจากการจากไปของ James Cook ได้เพียง 8 ปี กองเรือจำนวน 11 ลำ บรรทุกนักโทษชุดแรกจากอังกฤษเต็มลำ เข้าทอดสมอที่ Port Jackson และใช้เกาะเป็นทัณฑ์โทษสำหรับนักโทษจากอังกฤษ และยังคงตามมาสมทบเพิ่มเติมในปีถัด ๆ ไป จนกระทั่งถึงปีสุดท้าย ค.ศ. 1868 โดยนับ

รวมทั้งหมดจำนวนนักโทษและเหล่าทหารที่ขึ้นฝั่งออสเตรเลียได้
กว่า 160,000 คน

การมาถึงของนักโทษและพลเมืองชาวอังกฤษนี้ ทำให้เกิดการ
ค้นพบทรัพยากรที่มีคุณค่ามหาศาลนั่นก็คือทองคำ หลังจากยุค
ของการตื่นทองใน ค.ศ.1800 ออสเตรเลียกลายเป็นเกาะที่ถูก
เล็งเล็งไปด้วยคำบอกเล่าถึงความอุดมสมบูรณ์ ได้พื้นที่ที่แห้ง
แล้งเต็มไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่มีมูลค่ามากมาย เริ่มมีการ
สำรวจและค้นพบแหล่งแร่ถ่านหิน แร่เหล็ก น้ำมันดิบ และหินสี ทั้ง
ในแถบตะวันตกดินแดนแบบทะเลทราย รวมไปถึงตลอดแนว
ชายฝั่งทะเล

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลง รัฐบาลออสเตรเลียตระหนัก
ถึงความจำเป็นในการเปิดรับผู้ต้องการย้ายถิ่นฐาน เพื่อเข้ามา
อาศัยในฐานะพลเมืองของประเทศ ด้วยเหตุผลทางด้านการ
พัฒนาโครงสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน และความต้องการ
แรงงานในการก่อสร้างโครงการระดับประเทศ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทั้ง
พลังสมองและแรงงานคน

หนึ่งในโครงการแรก ๆ เร่งด่วนที่ต้องลงมือทำก่อน ก็คือโครงการสร้างทางรถไฟ เพื่อตัดผ่านดินแดนตอนกลางของทวีปอันแห้งแล้ง ซึ่งเป็นภูมิประเทศแบบทะเลทราย โครงการทางรถไฟนี้เพื่อเชื่อมต่อหัวเมืองใหญ่ ๆ ที่กระจุกกระจายอยู่ตามแนวชายฝั่งมหาสมุทร

การเข้ามาตั้งรกรากในออสเตรเลียของชนชาติจาก 200 ประเทศทั่วโลก ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้ มีครอบครัวของ “พอล” และ “เบ็ตตี” รวมอยู่ด้วย ครอบครัวของพอลมีส่วนร่วมในการสร้างเส้นทางเดินรถไฟ ในขณะที่ตระกูลของเบ็ตตี เป็นตระกูลพ่อค้าชั้นกลางที่อพยพมาจากอังกฤษ

พอลและเบ็ตตีต่างทำงานให้กับบริษัทนายทุนยักษ์ใหญ่ ซึ่งได้รับสัมปทานขุดเหมืองแร่เหล็ก ทั้งนี้มาจากนโยบายของรัฐบาลกลางที่เอื้อประโยชน์แก่นักลงทุน ในการมีส่วนร่วมนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ให้เกิดมูลค่าสูงสุด และพลิกพื้นดินแดนแห้งแล้งแบบทะเลทรายทางทิศตะวันตกของออสเตรเลีย ซึ่งไม่เหมาะแก่การอยู่อาศัย แต่กินพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของเนื้อที่ทั้งหมด ให้กลับ

กลายเป็นพื้นที่ที่สามารถผลิตปริมาณแร่เหล็กในแต่ละปีได้จำนวนมาก โดยมีสัดส่วนการผลิตเป็นอันดับสองรองจากประเทศจีนเท่านั้น

พอลทำงานเป็นวิศวกรเครื่องจักรของเหมือง ในเหมืองขนาดใหญ่ที่มีชื่อเรียกว่า West Angelas Mine ในเขต Pilbara แร่เหล็กคุณภาพชั้นเยี่ยมมาจากแหล่งนี้ ก่อนถูกลำเลียงไปทำการแปรรูปเพื่อส่งออกทั่วโลก การใช้เทคโนโลยีเครื่องจักรมาช่วยทดแทนแรงงานคน ทำให้ในเหมืองมีจำนวนพนักงานทั้งหมดเพียงแค่หลักร้อยเท่านั้น แต่ผลผลิตแต่ละปีสร้างกำไรมหาศาลให้แก่บริษัท

ส่วนเบ็ตตีเป็นเจ้าของหน้าตู้ดูแลเรื่องการขนส่ง การขนส่งนับเป็นหัวใจของการควบคุมต้นทุนการผลิต วิธีการขนส่งแร่เพื่อนำไปยังโรงสกัดต้องใช้ยานพาหนะขนาดใหญ่ต้นทุนต่ำเช่นรถไฟ หรือเรือ เบ็ตตีรับผิดชอบงานด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพ มีโต๊ะนั่งทำงานอยู่ในสำนักงานชั่วคราว โชคดีที่ไม่ต้องออกไปเผชิญสภาพอากาศร้อนจัดด้านนอกเหมือนกับพอล

สองสามีภรรยาที่มีอายุการทำงานมาได้ร่วมสามสิบปี หรือเรียกได้ว่าเกินครึ่งชีวิต การทำงานให้กับบริษัทเหมืองแร่ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องย้ายฐานการขุดไปยังแหล่งแร่เหล็กที่ค้นพบใหม่ ๆ ภายหลังจากที่เหมืองเก่าอิมตัวและปิดตัวลง ส่งผลให้ทั้งคู่ต้องย้ายบ้านมาแล้วสองครั้ง

ถึงแม้ชีวิตการทำงานในเหมือง ที่แต่ละวันต้องเผชิญกับความโหดร้ายของสภาพอากาศ และอุณหภูมิที่บางครั้งร้อนจัดถึง 50 องศาเซลเซียส แต่ก็คุ้มค่ากับสวัสดิการและค่าตอบแทนที่ดีเยี่ยม ซึ่งได้รับจากบริษัท พอลกับเบ็ตตีจึงไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากต่างช่วยกันอดทนทำงานเก็บหอมรอมริบ เพื่อที่ชีวิตหลังเกษียณจะสามารถมีกินมีใช้อยู่ได้อย่างสุขสบายโดยไม่เดือดร้อน

เมืองเล็ก ๆ Newman เป็นเสมือนชุมชนของเหล่าชาวเหมืองที่ทำงานในแหล่งขุดเหมืองซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่รอบ ๆ และอยู่ไม่ไกลในเขต Pilbara ในเมืองมีประชากรรวมทั้งหมดเพียง 5,000 คน มีห้างสรรพสินค้าเล็ก ๆ สองแห่ง ผับบาร์และร้านอาหารเพียงไม่กี่ร้าน เพื่อนบ้านแต่ละหลังต่างก็เป็นเพื่อนร่วมงานที่รู้จักกันดี วิถี

การดำเนินชีวิตของเหล่าชาวเมืองในแต่ละวันไม่แตกต่างกัน เป็นไปอย่างเรียบง่าย

ทอม ลูกชายคนเดียวของพอลกับเบ็ตตี หลังจากจบมหาวิทยาลัยแล้วก็ไปทำงานให้บริษัทเอกชนในนครซินี๋ย ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านออกไปหลายพันไมล์ จนกระทั่งแต่งงานมีครอบครัวก็เลยตัดสินใจตั้งรกรากอยู่ในเมืองหลวง และตอนนี้ยังมีสมาชิกใหม่ลูกสาวตัวน้อยจัสมินอายุห้าขวบวัยกำลังน่ารัก ซึ่งเป็นเสมือนดวงใจของปู่และย่า

ชีวิตหลังเกษียณของชาวเมืองมีทางเลือกไม่มากนัก เหมือน ๆ กับเพื่อนบ้านหลายคน ที่พอลและเบ็ตตีต่างรู้จักและคุ้นเคยกันมาอย่างดี หลายครอบครัวเลือกที่จะยังคงปักหลักอาศัยอยู่ต่อไปอีกเรื่อย ๆ ในหมู่บ้านชาวเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ ยังคงทักทายพบปะกลับเพื่อนในเหมือนรุ่นเดียวกัน และใช้เงินบำนาญที่รัฐบาลส่งมาให้ใช้ทุกเดือน จวบจนถึงวันที่ต้องย้ายออกไปอาศัยในบ้านพักคนชราเมื่อถึงคราวเจ็บป่วยดูแลตัวเองไม่ได้

แต่ถึงจะอย่างไรก็ไม่มีใครอยากมีชีวิตเหมือนกับจอห์น เพื่อนร่วมงานและยังเป็นเพื่อนบ้านหลังติดกัน จอห์นเริ่มดื่มเหล้าอย่างหนักหลังจากเกษียณ จนเป็นที่รังเกียจของเพื่อนในหมู่บ้านและในที่สุดก็จบชีวิตลงในเวลาอันสั้น

หรือมีอีกทางเลือกหนึ่งก็คือออกไปทำตามความฝัน...

สามสิบปีกับการทำงานหนักในดินแดนที่แห้งแล้ง มีทั้งฝุ่นจากดินแดงและควันเป็นเพื่อนจนเคยชิน เรื่องราวที่พูดคุยกันในบาร์มีแต่เรื่องการทำงานในเหมือง ความสุขเล็กๆ ๗ หลังเลิกงานคือการได้จิบเบียร์เย็น ๆ บนโซฟาตัวโปรด เมื่อชีวิตดำเนินมาจนถึงวันที่ไม่ต้องการตื่นเข้าไปทำงานในเหมืองอีกต่อไป คงจะถึงเวลาแล้วที่จะเริ่มต้นสิ่งใหม่ ๆ เพื่อให้รางวัลกับชีวิตในบั้นปลาย

พอลกับเบ็ตตีต่างมีความฝันที่เหมือนกัน...

วันหนึ่งจะออกจากชุมชนชาวเมืองแห่งนี้ไปแล้วไม่หันหลังกลับมาอีก เพื่อไปใช้ชีวิตสองคนตายอยู่บนเรือลำเล็กตามลำพัง แล่นเรือกางใบท้อง เทียวไปเรื่อย ๆ ไม่มีจุดหมายปลายทาง หรืออาจจะไปรอบโลก จนวันหนึ่งได้กลับมาที่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง

ความฝันที่จะได้เปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตไปเป็นคนเรือ ลอยลำไปในทะเลสีฟ้าคราม เริ่มชัดเจนราวกับไม่ใช่ความฝันอีกต่อไป บางคืนพอลนอนหลับไปแล้วฝันเสมือนจริง ได้ยินเหมือนเสียงคลื่นลมอันไพเราะไล่ตามหลังเกลียวคลื่น ชัดเข้าหาหาดทรายสีขาวสะอาดตา และยังได้กลิ่นไอเค็มของทะเล เสียงลมทะเลหวีดหวิวอันแผ่วเบาที่พอลได้ยินในฝัน ช่างแตกต่างไปจากเสียงของทะเลทางทิศตะวันตกของเมือง ที่มีแต่คลื่นลูกโตที่สาดซัดเข้ากระแทบฝั่งหินผาดังโครมโครม

เรื่องแรกที่พอลเริ่มลงมือทำ คือติดต่อผ่านบริษัทนายหน้าตัวแทนซื้อขายเรือ ให้ช่วยหาเรือใบท้องเดียวสองเสา ความยาวเรือไม่เกิน 18 เมตร มีสองห้องนอน เครื่องปั่นไฟ เครื่องทำน้ำจืด และที่สำคัญที่สุดคือมีคริวพร้อมเตาอบขนาดย่อมสำหรับเบีตตี้

เผื่อรอเพียงไม่นาน ความฝันของทั้งคู่ก็ดูเหมือนจะใกล้ความเป็นจริงเข้ามา เมื่อเช้าวันหนึ่งตัวแทนจากบริษัทนายหน้าโทรหาพอล เพื่อนัดวันให้เข้าไปดูเรือ เรือที่มีคุณสมบัติครบทุกประการตามที่พอลกำลังมองหา เรือซึ่งจอดอยู่ที่ท่าเทียบเรือแห่งหนึ่งใกล้เมือง Brisbane ห่างออกไปทางตะวันออกเฉียงของออสเตรเลียกว่าห้าพันกิโลเมตร

พอลและเบ็ตตีต่างตื่นตื่นดีใจที่จะได้เห็นเรือในฝัน เผื่อจอดจนนับคอยวันจนถึงวันนัด การเดินทางเพื่อไป “ดูเรือ” ที่จอดอยู่อีกฝั่งหนึ่งของทวีปมีความเสี่ยง แต่ทั้งสองก็พร้อมที่จะลองเสี่ยง ไม่ว่าจะผลที่ออกมาจะเป็นอย่างไร

Every man chase his dream, even thousand miles away!

เบ็ตตีเอ๋อส์สั้น ๆ กับพอล ภายหลังจากอาหารเช้าก่อนออกเดินทาง

“Northern Star” เรือใบท้องเตี้ยยาวความยาว 16 เมตร ลอยลำรออยู่ก่อนแล้วในท่าเทียบเรือ สีส่นเงินเข้มของตัวเรือตัดกับเสากระโดงเรือและใบเรือสีขาว ที่ด้านท้ายเรือตัดแปลงเพิ่มเติมโดยติดตั้งรอกคันชักสำหรับห้อยเรืออย่างสีเดียวกันกับตัวเรือ และยังมีโครงเสา

สำหรับผ้าใบกันแดดไว้ให้ส่วนท้ายเรือมีที่นั่งเพิ่ม เมื่อแรกเห็น
พอรู้สึกเหมือนตกหลุมรักอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ใช่หญิงสาวเพราะ
มันคือเรือ “Northern Star”

ชายหนุ่มตัวแถมจากบริษัทนายหน้าขายเรือ เล่าประวัติอันยืด
ยาวของเรือให้ฟังว่า เจ้าของเรือตัดใจขายเรือลำนี้ทิ้งที่มีความ
ผูกพันมาก ส่วนสาเหตุนั้นก็เนื่องมาจาก ลูก ๆ ที่ต่างเติบโตแยก
ย้ายกันไปหมดและไม่มีใครสนใจเรื่องการเดินเรือ ส่วนตัวเจ้าของ
เรือเองกับภรรยาก็มีปัญหาสุขภาพจนออกเรือไม่ไหวอีกต่อไป แต่
ถึงเรือจะถูกทิ้งร้างอยู่ในท่าเทียบเรือมาเป็นปี ก็ยังอยู่ในสภาพที่ดี
เยี่ยม เพราะเจ้าของเรือยังคงจ่ายบริษัทให้คอยตรวจเช็คซ่อม
บำรุงดูแลรักษา และทำความสะอาดเรือมาโดยตลอด

พอลก้าวลงเรือช้า ๆ แล้วส่งมือให้เบ็ดตีก้าวตามลงมา ทั้งสองพา
กันเดินเข้าไปสำรวจด้านในของตัวเรือ พอรู้สึกได้ถึงความใส่ใจ
ของเจ้าของเรือจากรายละเอียดของผนังทั้งนอกและในเรือ รู้สึก
ถูกใจตำแหน่งที่นั่งหน้าพังงาเรือ ซึ่งติดตั้งอยู่ด้านนอกของตัวเรือ
แต่สามารถมองเห็นได้ทั่วทั้งเรือ ที่ห้องด้านล่างมีเครื่องปั่นไฟ

ขนาดกลางติดตั้งอยู่ สภาพโดยทั่วไป ดูเหมือนได้รับการดูแลรักษาอย่างดีมาโดยตลอด ประสิทธิภาพของเครื่องสามารถผลิตไฟฟ้า ได้อย่างเพียงพอสำหรับตู้เย็น เครื่องทำน้ำจืด และเครื่องปรับอากาศในห้องนอน ซึ่งนั่นก็เพียงพอที่จะทำให้ชีวิตความเป็นอยู่บนเรือสะดวกและง่ายขึ้นมาก

อีกเรื่องที่คุณเหมือนจะสร้างความประทับใจให้พอลอย่างมาก โดยที่เจ้าหน้าที่ของบริษัทนายหน้าไม่ได้กล่าวถึงมาก่อนก็คือ บนเรือมีแผงผลิตพลังงานไฟฟ้าจากแสงอาทิตย์ขนาดใหญ่ ติดตั้งอยู่บนแผงกันแดดตรงท้ายเรือ การมีแหล่งผลิตไฟฟ้าสำรองเป็นเรื่องที่ดีอย่างน้อยก็มีเผื่อไว้ในกรณีฉุกเฉิน

ส่วนเบ็ดเตล็ดเองมีความรู้สึกไม่ต่างจากพอลเท่าไรหรอก หล่อนทำตาโต ยิ้มอยู่คนเดียวตรงมุมครัวที่มีหัวเตาสามหัว ส่วนด้านล่างของหัวเตาเป็นเตาอบขนาดกลาง ใว้อบเค้กขนาดสองปอนด์ได้อย่างสบาย และยังมีตู้เย็นสี่ขาขนาดย่อมที่ด้านล่างเป็นช่องสำหรับอาหารแช่แข็ง

ห้องนอนอยู่ที่หัวเรือมีสองห้องขนาดกะทัดรัด เบ็ดเตล็ดเริ่มวางแผนคร่าว ๆ ในใจสำรองห้องหนึ่งไว้สำหรับครอบครัวของทอม ในยาม

ที่มาพักบนเรือด้วยกัน นอกจากนั้นแล้วยังมีห้องเล็ก ๆ อีกห้องที่
ทำยเรือ ซึ่งเบ็ดเตล็ดอาจจะดัดแปลงเอาเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นตู้ออก แล้ว
วางแทนเป็นโซฟาตัวเล็ก ๆ พับได้ เพื่อเก็บไว้เป็นทั้งห้องนอน
สำหรับแขกหรือห้องเก็บเสบียงในวันข้างหน้า

หลังจากตัดสินใจใช้เงินที่เก็บสะสมมาตลอดทั้งชีวิต จ่ายออกไป
เป็นค่าเรือแล้ว สองสามีภรรยาเริ่มติดประกาศหาคนมาเช่าบ้าน
บอกขายรถ บอกลาลูกชายทอม ลูกสะใภ้เทรซี่ และจัสมินหลาน
สาวตัวน้อย พอลและเบ็ตตีพากันขนย้ายข้าวของที่จำเป็นออก
จากบ้าน ไล่ทำยรถบรรทุกแล้วขับออกจากเมืองของชาวเหมือง
มุ่งหน้าสู่เมือง Brisbane ชายฝั่งตะวันออกของออสเตรเลีย ที่ที่
Northern Star จอดลอยล้ารออยู่ก่อนหน้าแล้วในท่าเทียบเรือ

เช้าวันหนึ่งปลายเดือนกรกฎาคม วันที่ท้องฟ้าโปร่งอากาศเย็นจัด
ทอมช่วยปลดเชือกเส้นสุดท้ายที่ผูกเรือ Northern Star ไว้กับท่า
แล้วโยนปลายเชือกให้กับพอลที่รอรับอยู่บนเรือ เมื่อหลุดจากเส้น
เชือกเส้นสุดท้ายที่พันธนาการเรือไว้ เรือค่อย ๆ เคลื่อนห่างออก

จากท่าที่ละน้อย จัสมินหลานสาวในชุดกระโปรงสีชมพูลาย
ดอกไม้ยืนอยู่ข้างทอม โบกมือน้อย ๆ จากบนฝั่งแล้วส่งจูบให้ปู่
และย่าที่ยืนอยู่บนเรือ

ทั้งพอลและเบ็ตตีมองภาพที่เห็นแล้วรู้สึกใจหาย มีหลากหลาย
ความรู้สึกประดังกันเข้ามา ทั้งอาลัยรักหลานสาวและความรู้สึก
แปลกใหม่ที่อยู่บนเรือ แต่เพียงแค่นี้ก็จิตใจก็ต้องละความสนใจ
มาจับพังกาและเผ่าระวางเส้นทางเดินเรือข้างหน้า ต่อจากนี้ไป
พอลกับเบ็ตตีจะกลายเป็นชาวเรือไม่ใช่ชาวเหมืองอีกต่อไป

จาก Victoria Point เรือ Northern Star ถูกกางใบสีขาวออกจน
เต็มใบตัดกับสีน้ำเงินเข้มของตัวเรือ ลอยล้าสะท้อนแสงแดดวิบ
วับในยามสายอย่างสวยงามในอ่าว พอลถือพังกาบังคับทิศทาง
เรือ ให้หัวเรือมุ่งหน้าแล่นขึ้นไปทางเหนือของทวีปออสเตรเลีย
ผ่าน Great Barrier Reefs แล้วหันเรือไปทางทิศตะวันตกเฉียง
เหนือ เพื่อมุ่งหน้าเข้าใกล้เส้นศูนย์สูตร จุดหมายปลายทางคือ
ดินแดนชุ่มชื้นแห่งพืชพรรณสีเขียว

..เอเชียตะวันออกเฉียงใต้..

เหมือนชีวิตที่ถูกจองจำอยู่ในกรงเล็ก ๆ มานาน จนกระทั่งวันหนึ่ง
กรงที่กักขังทั้งคู่ได้ล่มสลายหายไป ชีวิตต่อจากนี้ไม่มีเงื่อนไขของ
เวลามากำหนด ไม่มีชีวิตการทำงานในเมือง ไม่มีฝุ่นควันและ
อากาศที่ร้อนจัด สามีภรรยาวัยเกษียณจากออสเตรเลียรู้สึกถึง
ความอิสระเสรี และหมดแล้วซึ่งภาระหน้าที่ใด ๆ ต่อจากนี้ไปมี
เพียงสายลมที่พัดใบเรือให้เรือเคลื่อนที่นำทางไปเท่านั้น

Northern Star แวะลัดเลาะมาช้า ๆ จากเกาะสู่เกาะในเขตน่านน้ำ
ของประเทศอินโดนีเซีย ตัดผ่านทะเลติมอร์ ผ่านเกาะที่อุดม
สมบูรณ์ไปด้วยต้นไม้ แวะพักท่ายกิ้งก่ายักษ์ที่อุทยานแห่งชาติ
เกาะโคโคโม ว่ายน้ำกับปลากะเบนและปลานกแก้วหลากสีใน
ทะเลบาห์ลี ทอดสมอหน้าชายหาดเมืองสุราบายาที่มีฉากหลัง
เป็นภูเขาไฟเสเมรุ ซึ่งเชื่อว่าเป็นศูนย์กลางของจักรวาลที่ยังปะทุมี
ควันสีเทาพวยพุ่งออกจากปลายยอด เรือแล่นข้ามช่องแคบ
สิงคโปร์ซึ่งพลุกพล่านไปด้วยเรือบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่

จนมาถึงเกาะลังกาวี ประเทศมาเลเซีย

เช้าตรู่ของวันที่ 23 ธันวาคม 2547 เรือก็เข้าเทียบอ่าว Kuah อ่าว
ที่มีท่าเรือขนส่งผู้โดยสารจากหัวเมืองชายฝั่งมาเลเซียตะวันตก
พลซึกไบเรือลงเพื่อจอดทอดสมอที่ด้านในของตัวอ่าว ที่มีเรือใบ
จอดทอดสมออยู่ก่อนหน้าแล้วสี่ห้าลำ สองสามมีภรรยาพากันผลัก
เรือยางลงน้ำ แล้วติดเครื่องมุ่งหน้าไปยังตึกที่ทำการด่านตรวจคน
เข้าเมือง ซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังท่าเทียบเรือขนส่งขนาดใหญ่

หลังจากที่ล่องเรือออกจากบ้านเกิดมาได้เกือบครึ่งปี คริสต์มาสปี
นี้ถูกชายถูกสะใ้จะบินจากออสเตรเลีย ทอมจะพาหลานสาวจัสมิน
ตัวน้อยมาฉลองกับปู่และย่าบนเรือด้วยกัน เบ็ตตีเร่งพลให้
รีบกรอกเอกสารสำหรับคนต่างชาติเข้าเมือง เพื่อที่จะได้ไปยัง
ร้านค้าในตัวเมืองซื้ออาหารสดและแห้งเพื่อเตรียมทำอาหาร และ
เลือกซื้อของขวัญคริสต์มาสสำหรับจัสมิน

อาคิม เจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจคนเข้าเมืองของเกาะลังกาวิ
อายุเกือบห้าสิบเป็นชาวลังกาวิมาเลเซียโดยกำเนิด อาคิมมีหน้าที่
ตรวจลงตราสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ มากับเรือตรงด่านเข้า
ออก ด้วยประสบการณ์การทำงานมากกว่ายี่สิบปี อาคิมรู้จัก
คุ้นเคยกับเหล่านักเดินเรือที่แวะเดินทางผ่านด่าน ทั้งเรือบรรทุก

สินค้าและเรือท่องเที่ยว บางคนก็คุ้นเคยกันเหมือนเพื่อนเพราะ
ล่องเรือมาประจำ

อาคิมกล่าวสวัสดิ์พอล แล้วตรวจเอกสารเรือของพอลเหมือนที่ทำ
อยู่เป็นประจำ สอบถามถึงระยะเวลาการเข้ามาอยู่ในเขตประเทศ
มาเลเซียและจุดหมายปลายทางด้านต่อไป

“Phuket,sir.”

พอลถอดหมวกออกแล้วตอบอย่างนอบน้อม

อาคิมพยักหน้ารับรู้ ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะเรือที่ขึ้นเหนือส่วนใหญ่
จะแวะที่ภูเก็ต หรือถ้าลงใต้ก็จะเป็นเส้นทางของเรือสินค้าที่มุ่ง
หน้าไปยังสิงคโปร์ ต่อลงไปยังออสเตรเลีย หรืออ้อมขึ้นเหนือไป
เกาะฮ่องกงหรือญี่ปุ่นต่อไป พอลสอบถามอาคิมถึงทางไปตลาด
ร้านค้าในเมืองและสนามบิน พอลบอกอาคิมถึงเรื่องทอมลูกชาย
และครอบครัวที่กำลังบินมาเยี่ยมจากออสเตรเลียและลงเครื่องที่
สนามบินลังกาวิ ทั้งหมดมีแผนการจะเดินทางล่องเรือขึ้นเหนือ
เพื่อใช้เวลาฉลองเทศกาลคริสต์มาสและปีใหม่ที่เกิดขึ้นด้วยกัน สี
หน้าของพอลมีความสุขเมื่อพูดถึงครอบครัวลูกชายที่กำลังจะเจอ
กันในวันพรุ่งนี้

ช่วงเวลาของเทศกาลอันสำคัญที่จะเวียนมาถึงนี้ ไม่มีสิ่งใดที่จะดีไปกว่าการได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับคนในครอบครัว ปกติแล้ววันหยุดประจำปีในช่วงเทศกาลคริสต์มาสของทุก ๆ ปี ทอมและเทรซซี่ซึ่งอาศัยอยู่ในนคร Sydney จะพากันกลับบ้านมาเยี่ยมพอลกับเบ็ตตีที่บ้านในเมือง จนกระทั่งมีจัสตินสมาชิกตัวน้อยเพิ่มขึ้นมาอีกคน คริสต์มาสปีต่อ ๆ มา ก็ดูมีความหมายและชีวิตชีวามากขึ้น

และปีนี้ ถึงแม้พอลกับแม่จะอยู่ห่างไกลออกไปหลายพันไมล์ ทอมก็ตั้งใจที่จะหาทางไปร่วมฉลองคริสต์มาสพร้อมหน้ากัน เหมือนอย่างที่เคย

อาคิมยินดีด้วยกับพอลอย่างจริงใจ เขาไม่รอช้าประทับตราขาเข้าในหนังสือเดินทางของทั้งพอลและเบ็ตตี

Welcome to Malaysia ,sir!

อาคิมยิ้มให้พอลอย่างเป็นทางการแล้วจับมือลา ขณะที่เบ็ตตียิ้มตอบโบกมือลาอาคิมแล้วพากันเดินจากไป

24 ธันวาคม 2547

ที่สนามบินนานาชาติลังกาวิ เครื่องบินของทอมลงจอดแล้ว จัสมินหลานสาวตัวน้อยผละออกจากทอม แล้ววิ่งถลาตรงเข้าไปหาปู่กับย่าที่กำลังยืนฉีกยิ้มกว้างรออยู่ตรงกลางห้องโถงผู้โดยสารขาเข้า หลังจากที่ไม่ว่าจะกันมาถึงเกือบครึ่งปี ทั้งหมดต่างเฝือกอดและหอมแก้มกันด้วยความคิดถึง

จากสนามบิน ทั้งหมดพากันมุ่งหน้ากลับไปเที่ยว เบ็ตตี้เตรียมห้องที่หัวเรือให้ครอบครัวลูกชายไว้แล้ว ส่วนบนโต๊ะอาหารจัดวางเต็มไปด้วยอาหารสารพัดอย่างฝีมือแม่ พอลช่วยทอมยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่เข้าไปเก็บไว้ในห้อง แล้วพากันมานั่งล้อมวงที่โต๊ะอาหาร จัสมินย้ายมานั่งตักปู เสียงพูดคุยหัวเราะหยอกล้อกันอย่างอบอุ่น พร้อม ๆ กับช่วยกันตักแบ่งอาหารส่งให้กันและกัน

เช้าวันรุ่งขึ้น จัสมินแก้มแดงระเรื่อตัวอุ่น ๆ มีท่าทีเบื่ออาหาร แต่ก็ยังคงมีท่าทางตื่นเต้นไปกับสภาพแวดล้อมใหม่บนเรือ ทุกคนเข้าใจว่าเธอยังคงเหนื่อยกับการเดินทางไกล ถ้าคืนนี้ได้นอนพักอีกสักคืนก็น่าจะดีขึ้นเอง

พลจัตการนำเรือเล็กลงน้ำพาทุกคนไปที่ท่าเทียบเรืออีกครั้ง เพื่อ
มุ่งหน้าไปยังตึกที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองล้งกาวิ พลในฐานะผู้
บังคับเรือ จะแจ้งกำหนดการล่องเรือออกจากร้านน้ำประเทศ
มาเลเซียซึ่งจะมีขึ้นในวันพรุ่งนี้ตอนเช้าตรู่ จุดหมายปลายทางคือ
เกาะภูเก็ต โดยลงบันทึกต่อหน้าเจ้าหน้าที่ดูแลท่าเทียบเรือล้งกาวิ
ไว้เป็นหลักฐาน

รอยยิ้มกว้างอวดฟันสีขาวตัดกับผิวสีน้ำตาลคล้ำของอาคิม ทำให้
พลรู้สึกอึดใจอย่างบอกไม่ถูก เจ้าพนักงานอาคิมจำพลได้ดี
เขารีบลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินอ้อมโต๊ะทำงาน เข้ามาจับมือสวัสดี
ทักทายพลเป็นคนแรก อาคิมเองก็รู้สึกถูกชะตากับความเป็น
มิตรและความน่ารักอบอุ่นของครอบครัวพล จึงพูดคุยถามไถ่ถึง
เรื่องต่าง ๆ กับพลอย่างเป็นกันเองอยู่นาน

พลยื่นเอกสารให้อาคิม เอกสารจดทะเบียนเรือ Northern Star
รายการแสดงรายชื่อคนเรือ เมื่ออาคิมตรวจทานความถูกต้องแล้ว
จึงประทับตราอนุมัติการนำเรือออกจากท่า ก่อนจากกันครั้งที่สอง
นี้อาคิมจับมือลาทุกคนในครอบครัวพล รวมถึงเด็กน้อยจัสมิน

อวยพรให้เดินทางโดยปลอดภัย Merry Christmas! และหวังว่า
จะได้พบกันอีก

หลังจากเสร็จพิธีการที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง และรายงานต่อนาย
ท่าเรือเรียบร้อยแล้ว พวกเขาพากันแวะร้านขายยาในเมืองซื้อเพื่อยา
ลดไข้สำหรับเด็กให้จัสมิน แล้วพากันลงเรือเล็กกลับไปเรือ

26 ธันวาคม 2547 เวลา 08:30 น. มาเลเซีย

เช้าวันนี้อากาศโปร่งท้องฟ้าแจ่มใส เป็นเหมือนวันธรรมดาอีกวัน
หนึ่ง อาคิมเดินผิวปากแล้วเปิดประตูสำนักงานเข้าไปข้างในอย่าง
กระป๋กระเป่าเหมือนเคย ปกติแล้วช่วงเทศกาลคริสต์มาสของทุก
ปี จะมีเรือเพียงไม่กี่ลำที่จะมาใช้บริการด่านตรวจคนเข้าเมือง
จากสมุดบันที่ประจำวันของเมื่อวาน มีรายการเรือเพียงสามลำ
สองลำมาแจ้งออกจากท่าเพื่อมุ่งหน้าลงสิงคโปร์ ส่วนเรือใบอีกลำ
ของพอลจากออสเตรเลียแจ้งออกเพื่อล่องขึ้นไปยังภูเก็ต วันนี้จะ
มีเรือมาแจ้งก็ลำนะอาคิมคิดในใจ ..

11.10 น.เวลาประเทศมาเลเซีย .

สัญญาณไซเรน

เตือนภัยจากยามชายฝั่งตั้งสนั่นกึกก้องไปทั่วอ่าว อาคิมถลัน
พรวดลุกจากเก้าอี้ เอื้อมมือไปคว้าวิทยุสื่อสาร แล้วหมุนไปยังช่อง
ที่ใช้สำหรับติดต่อชาวสารภายในองค์กรที่ใช้เฉพาะกรณีเหตุฉุกเฉิน
เสียงจากวิทยุดังสับสนอลหม่านจับใจความไม่ได้ อาคิมรู้สึก
ไม่สบายใจ เขารีบออกจากห้องทำงานเร่งเท้าตรงไปที่หน้าต่างซึ่ง
มีกระจกใสบานใหญ่ กวาดสายตามองลงไปยังท่าเทียบเรือ
โดยสาร และเวียงอ่าวท้องทะเลที่มีเรือจอดทอดสมออยู่เต็มไปหมด
ในอ่าวเบ็องล่าง

ในขณะที่เดียวกันกับที่หัวหน้าจากสถานีขนส่งสินค้าท่าเรือน้ำลึก
โทรศัพท์เข้าเครื่องของอาคิม

“สีนามิในอันดามัน“

ข่าวสั้น ๆ แต่ได้ใจความนัก จากตำแหน่งหน้าที่ที่เคยฝึกและได้มีโอกาสเรียนรู้ชีวิตบนเรือในกองทัพเรือมาหลายปี อาคิมเข้าใจความหมายและรู้ซึ่งถึงคำว่าสึนามิ คลื่นยักษ์ที่เกิดขึ้นในทะเลเป็นอย่างดี เขายืนนิ่งเงียบ ความหนาวเฉียบเย็นแล่นเข้ามาจับขั้วหัวใจ สายตาเพ่งมองออกไปไกลที่เส้นขอบทะเลสุดลูกหูลูกตา

ด้านล่าง

อ่าวนี้เป็นอ่าวเปิดทรงครึ่งวงกลม หน้าอ่าวหันออกทางทิศใต้ แต่ที่ด้านใต้ของตัวอ่าว มีเกาะเล็กใหญ่หลายเกาะเรียงรายห่างออกไป เป็นเหมือนดั่งกำแพงธรรมชาติ ที่กั้นมิให้คลื่นพายุพัดเข้าสู่หน้าอ่าว หรือถ้าจะมีคลื่นลมที่สามารถแทรกผ่านระหว่างช่องว่างของเกาะเข้าไปได้ ก็ไม่เป็นอันตรายต่อหน้าอ่าวแต่อย่างใด

จากสภาพภูมิประเทศและรูปทรงของอ่าว อาคิมแน่ใจว่าคลื่นยักษ์จะไม่สามารถแทรกเข้ามาทำความเสียหายได้ แต่ที่น่าเป็นห่วงมากกว่าคือพื้นที่รอบ ๆ ตัวเกาะ โดยเฉพาะด้านทิศตะวันตกของเกาะลังกาวิทีเปิดออกโดยตรงสู่มหาสมุทรอินเดีย

อาคิมครุ่นคิดและเดินกลับไปห้องทำงาน ด้านหลังโต๊ะทำงานมีแผนที่แสดงอาณาเขตน่านน้ำประเทศมาเลเซีย ที่มีเขตน่านน้ำติดกับประเทศไทย ที่สุดขอบกระดาษด้านบนคือ เกาะภูเก็ต

“Phuket”

อาคิมชนลุกชูเมื่อนี้ก็ขึ้นมาได้ว่า เมื่อวานพอลและครอบครัวจากออสเตรเลีย ได้มาแจ้งเดินเรือออกเพื่อมุ่งหน้าขึ้นไปยังเกาะภูเก็ต และกำหนดการเดินทางคือวันนี้ในตอนเช้า เพื่อให้แน่ใจว่าความจำของตัวเองผิดพลาด เขาพลิกเปิดสมุดบันทึกรายการเรือของเมื่อวาน แล้วอ่านทวนข้อมูลของเรือ Northern Star อีกครั้ง

“OH! No.”

ไม่มีอะไรผิดพลาดในความจำของอาคิม ถ้าพอลออกเดินเรือตามกำหนดการณ์ที่แจ้งไว้จริง ๆ ตอนนี้ครอบครัวทั้งหมดกำลังอยู่บนเรือในทะเลที่กำลังเกิดคลื่นสึนามิสูงสิบเมตร!

อาคิมใช้สองมือลูบหน้า มันเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นได้อย่างไร? เขาถามตัวเอง

รุ่งเช้าวันถัดมา โลกสิ้นสะเทือนไปด้วยหยาดน้ำตาของครอบครัว
ผู้สูญเสีย อีกทั้งยังทิ้งไว้คือความวุ่นวายโกลาหล ความหวาดกลัว
และเสียขวัญ ภาพของคลื่นยักษ์สึนามิที่คร่าชีวิตผู้คนเป็นเรือน
แสน ได้พัดทำลายเมืองต่าง ๆ ที่อยู่แนวชายฝั่งอันดามันตั้งแต่
พังงา ภูเก็ต กระบี่ ลังกาวิ ตอนเหนือของเกาะสุมาตรา ความ
สูญเสียและเสียหายมหาศาลที่เกิดจากคลื่นยักษ์นี้ สร้างความ
เศร้าสลดหดหู่ใจให้แก่คนทั่วโลก รวมไปถึงอาคิม

อาคิมก้าวเข้าไปในสำนักงานอย่างเงียบ ๆ วันนี้เขาไม่มีกระจิต
กระใจที่จะผิวปากก่อนเข้าไปที่โต๊ะทำงานเหมือนอย่างเคย
เหตุการณ์เมื่อวาน และเรื่องราวที่ถูกถ่ายทอดผ่านทางทีวีเมื่อคืน
ยังคงติดตาเขามาจนบัดนี้ ทำให้เขารู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่
คอ เขาเดินอ้อมไปด้านหลังห้องเพื่อที่จะไปชงกาแฟเข้ม ๆ ให้
ตัวเอง ในความทรงจำของอาคิม ภาพของหนูน้อยจัสมีนหลาน
สาวตัวเล็กหน้าตาน่าเอ็นดูของพอลที่ได้เจอกันเมื่อวันก่อน ยังคง
ติดตาติดใจเขาอยู่ไม่ลืม

เขาเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ แต่ธรรมชาติบางทีก็โหดร้ายและยากที่มนุษย์จะเอาชนะได้ หรือถ้าปาฏิหาริย์มีจริงอย่างที่เขาคือ เหตุการณ์สี่นาคีเมื่อก่อนก็ไม่ควรจะเกิดขึ้นเสียด้วยซ้ำ อาคิมถอนหายใจยาวพลางคิดในใจว่า วันนี้ตอนบ่ายจะลองติดต่อไปยังท่าเทียบเรือภูเก็ต อาจจะได้ข่าวคราวอะไรบ้าง

ทันใดนั้นเอง...

ประตูห้องทำงานของอาคิมก็ถูกเปิดออก พอลก้าวเท้ายาว ๆ เดินนำหน้าเบ็ตตีเข้ามา ส่วนทอมอุ้มจัสมินมาพร้อมกับเทอร์รี่เดินตามมาข้างหลัง

ภาพที่เห็นทำเอาอาคิมถึงกับชนลุกชูด้วยความปิติยินดี ก่อนที่ใครจะได้เอ่ยคำพูดใด ๆ ออกมา เขาเดินตรงเข้าไปหาพอล แล้วกอดรัดแน่นเหมือนเพื่อนรักที่ไม่ได้พบเจอกันมานานหลายปี เบ็ตตีที่ยืนเงียบอยู่ข้าง ๆ หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตา แล้วเดินเข้ามาบิบบข้อมืออาคิมแน่น ส่วนหนูน้อยจัสมินส่งสายตามาจากอ้อมกอดของทอมที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“Jasmine got high fever the night before so we did not go yesterday.”

เมื่ออาคิมป่วยพลอดหลุดออกจากข้อมแขนแล้ว พอลรีบอธิบายให้อาคิมทราบถึงสาเหตุที่ครอบครัวกลับมาพบอาคิมที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองอีกครั้ง

“And we are lucky. Thanks for my little Angle, Jasmine.”

อาคิมยิ้มกว้างให้พอล แล้วเดินไปจับแก้มหนูน้อยจัสมิน

You are miracle, angle Jasmine.”